

Hr. Sogneprest N. Jørstad.

Jeg undertægnede vil hermed underrette Presten om, og sige Dem at Dem ikke maa skaffe Adhest til pige Nikkoline, naar hun forlanger det untagen hun for fuldmagt i fra mig. Og det haver den grund at vi haver været kjænt omkring end 3 aar, og ælsket hverandre med kjærlighed, og hvad længer det led, faster det blev, og vi har været paa samme gaard sammen, og det har været forskilligt imellem os angaaende den sag (Kjærlighed,) Og det sidste hun gav mig, det var hendes hjerte som pant paa Kjærlighed for hun sagde, at det var jeg som skulde have hendes Hjerte, og ingen anden, for det var ingen som hun havde saa stor Kjærlighed til som til mig, og da spurte jeg hende om det var virkelig saa, at hun vilde give mig sit Hjerte, og svarte hun, Ja, det var ingen anden heller mig som skulde have det. Og for sin store Kjærlighed til mig, saa gav jeg hende det samme igjen ifra min side til hende af kjærlighed. Ogsaa sagde hun det, at mig vil hun aldrig forglemme, og det sagde jeg til hende at jeg aldrig skulde forglemme hende.

En stund derefter saa reiste hun bort, det var altsaa i sommer hun reiste op til Dalene paa Høaanden, saa var hun borte i 12 uger saa kom hun hjem, og jeg viste ikke andet end at det skulde være som det har været i mellem os med kjærligheden, saa begynte jeg at spørge hende om forskilligt igjennem den sag, om jeg kunde faa høre om det var nogen forandring i hendes sind, og da fik jeg det til svar at det var ligedant som det har været, og, at det hun har sagt, det forandrer hun ikke medens hun leved. Og en liden stund derefter fik jeg høre, at hun var forlaavet med en gut ifra Ressen og det blev i sommer medens hun var borte, og jeg viste ikke det mindste om det for det var nogen andre som fortalte mig det, som var i sammen med hende, som viste det, som fortalte mig det. Og nu vil hun have mig til nar og det hun har lovet det vil hun ikke holde hun vilde gjøre alt til intet. Og fra den første dag jeg fik høre at hun har faret slig aad, saa fik jeg sorg i mit Hjerte som jeg føler hver dag, og bliver svagere til hver tid og nu er jeg saa daarlig, at jeg har søgt Læge, men det var ingen raad for mig, for jeg havde Nærvesvækelse av høieste grad, det har jeg faaet af det, at hun gjorde nar af mig. Af den grund er det, at Dem ikke maa skaffe hende adhest intel videre, og er Loven slig at det betales med Penger, saa skal det gaa efter Loven. Saa maa Dem skrive til mig med første post saa jeg for høre om hun har taget adhesten sin eller ikke Dem maa svare mig i forseglet brev, og ikke paa brevkort.

Jeg har skullet talt med Dem muntlig, men jeg er ikke saapas at jeg kommer saa langt at jeg for tale med Dem, saa jeg er aldeles ulykkelig i min stilling, saa jeg fik en tung stød i mit Hjerte ifra den tid som jeg faar have alt med jeg lever det er sikkert.

... den 17-12-1900

Ærbødigst

Ole

Sørhitteren.

Kilde: Soknepresten i Hitra, signatur I.2da.1. Statsarkivet i Trondheim.